

med Sandhed vidne, at hvad han i Dag havde begyndt, var hans Livs eneste Lykke og Redning, — saalænge han ikke vidste, om den, han af alle helst vilde have ved sin Side, var for ham eller imod han?

Han standsede.

Han maatte have Klarhed endnu i Aften. Han huskede at have set Hansine forlade Samlingspladsen sammen med sin Veninde og gøre denne Følgeskab langs med Stranden. Hun vilde altsaa komme tilbage. Den lige Vej hjem til Byen gik hun næppe, da hun i saa Fald skulde over Mosen og Bækeløbet. Hun vilde følgelig komme tilbage til Samlingspladsen. Der maatte han endnu kunne møde hende og tale uforstyrret med hende, tvinge hende til at sige, hvad hun havde imod ham, hvorfor hun skyede ham, hvad han havde gjort hende...

Han vendte om og gik tilbage. Af Frygt for at komme for sent skyndte han sig, saa han i Halvmørket snublede over hver Sten, og efter faa Minutters Forløb befandt han sig atter i „Kirken“.

I det samme standsede han brat, og hans Hjerte holdt op at slaa ... dér kom hun netop imod ham, ikke hundrede Skridt borte, underlig stor at se til i Tusmørket, udflydende som en Skygge mod den taageslørede Fjord.